

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Ι. ΜΠΑΜΠΛΑ

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΟΛΕΝΚΑΣ

γάμος είχε τελειώσει. 'Ο ραββίνος σωρίστηκε μέσα σε μία πολυθρόνα κι' ύστερα βγήκε στην αούλη γιά να πάρη λίγο αέρα. 'Εκείνη τή στιγμή παρουσιάστηκε ένας άγνωστος νέος και ζήτησε να μίληση τού Μπένια Κρίκ τού αδελφού τής νύφης, κι' όταν εκείνος παρουσιάστηκε, τόν πήρε παράμερα.

— Λοιπόν, έκανε ο Μπένια Κρίκ, πού τόν έλεγαν και «Βασιληά», τί θέλεις να μού πής ;

— Χτές ήρθε ένας καινούργιος νομάρχης...του άπάντησε ο νέος. Μάζεψε λοιπόν δλο τό λαό κ' έβγαλε λόγο.

— Τό ξέρω...ψιθύρισε ο Μπένια Κρίκ. Θέλει να καθαρίση τόν τόπο από τούς κλέφτες και πρώτα πρώτα από μένα...

— Ναί...Μάζεψε λοιπόν τόν κόσμο και τού ειπε :—Πρέπει να τελειώσουμε με τόν Μπένια Κρίκ. Μιά κι' έχουμε ένα Τσάρο —Αυτοκράτορα δέν χρειαζόμαστε «βασιληάδες». Σήμερα, ο Μπένια Κρίκ παντρεύει τή αδελφή του. Σήμερα λοιπόν πού θα ένε μαζεμένοι και πέρα οι δικοί του, πρέπει να πέσουμε άπάνω τους και να τούς πιάσουμε...» Οι άλλοι άστόσο φοβήθηκαν. Μά ο νομάρχης τούς έπεισε. Κι' έτσι, οι χωροφύλακες έτοιμάζονται ναρθούν εδώ...

'Ο νέος, ύστερ' από αύτή τή είδηση, έφυγε από τό σπίτι. Τρεις φίλοι τού Μπένια Κρίκ πήγαν μαζί του κι' έλειψαν ως μισή ώρα. 'Επειτα, γύρισαν πάλι στο γάμο. Κι' αύτό ήταν όλο.

'Εκείνη τήν ώρα, όλος ο κόσμος είχε στρωθή στο φαγοπότι. Δίπλα από τούς νεονύμφους καθόταν ο έβραϊός Σέκερ 'Αιχμπίουμ, ο πεθερός τού «βασιληά».

Πώς, θα ρωτήσετε τώρα, ο Μπένια Κρίκ, ο βασιλεύς τών κλεφτών, έγινε γαμπρός τού 'Αιχμπίουμ, ενός έβραϊού πού είχε έξηνα άγελάδες ;

— Άκούστε : 'Όλα αύτά άρχισαν μένα γράμμα. 'Εδώ κι' ένα χρόνο, ο Μπένια Κρίκ έγραψε ένα γράμμα στον 'Αιχμπίουμ :

«Κύριε 'Αιχμπίουμ, τού έλεγε, αφήστε ούς παρακαλώ, αύριο τό πρωί, κάτω από τήν αμαξόπορτα τού άριθ. 17 τής οδού Σοφισκιά, είκοσι χιλιάδες ρούβλια. Αν δέν μ' ακούσετε, θα γίνη και πού δέν τό έχει δει κανείς μέχρι σήμερα και πού θα άναστατώση τήν 'Οντέσσα. Μετά οεσβαμού, Μπένια Κρίκ, ο «Βασιληάς».

'Ο Σέκερ 'Αιχμπίουμ βίωσεν δέν έδωσε προσοχή τού γράμμα τού Μπένια Κρίκ, κ' έτσι έκερνος άναγκάστηκε να λάβη τά μέτρα του. Μιά νύχτα λοιπόν, ο «βασιλεύς» πήγε μ' ένένα άν-

θρώπου τού στην αούλη τού έβραϊού. Εκεί τότε άναφαν ένένα πυροσούς, έσπασαν τούς σταύλους κι' άρχισαν να βγάδουν έξω μία, μία τīs άμορφές άγελάδες τού 'Αιχμπίουμ.

'Ενα παλληκάρι, χειροδύναμο, τīs περίμενε, κρατώντας ένα μεγάλο μαχαίρι. Άναποδογύριζε λοιπόν τήν άγελάδα και τής κάρφωνε μία μαχαϊριάστην καρδιά. Σ' αύτό τό μεταξύ άκουγόντουσαν και πυροβολισμοί. 'Ετσι ο Μπένια έδιώχνε μακριά τούς άργάτες πού έτρεχαν στην αούλη γιά να δούνε τί γινότανε. Μά κ' οι άλλοι κλέφτες έβριχναν στον άέρα γιά να ξεθυμαίνου και να μη σκοτώνου άνθρωπους. Κι' ό δέκτη άγελάδα σωρίστηκε ματωμένη μπροστά στα πόδια τού Μπένια Κρίκ, ο 'Αιχμπίουμ έτρεξε με τά νυχτικά του και τόν ρώτησε :

— Πώς θα τελείωση αύτή ή ιστορία, Μπένια ;

— Κύριε 'Αιχμπίουμ, θέλω τά λεφτά μου, άλλωώς θα σφάξω όλες τīs άγελάδες σας. Τού άπάντησε ο «Βασιληάς».

— Έμπα στο σπίτι... Φώναξε τότε τρομαγμένος ο έβραϊός.

'Εκεί μέσα τά συμφώνησαν, πήρε ο Μπένια τά λεφτά πού ζητούσε, και μοίρασαν έπειτα τīs σφαγμένες άγελάδες. 'Επειτα ο Μπένια έδωσε ένα χαρτί στον έβραίο και τού ύποσχόταν πώς δέν θα

πατούσαν πειά, οι κλέφτες, τό σπίτι του. Μά τό θαύμα έγινε άργότερα...

'Εκείνη τήν άγρια νύχτα τής σφαγής των άγελάδων είχε τρέξει στην αούλη μαζί με τīs δούλες και μία πεντάμορφη κοπέλλα με μαύρα μαλλιά. 'Ηταν ή Τσιόλλα ή κόρη τού 'Αιχμπίουμ... Κι' ο Μπένια από νικητής έγινε νικημένος.

'Υστερ' από δύο μέρες, ξαφνικά, γύρισε βλα τά λεφτά στον έβραίο. Και τό βράδυ τού έκανε έπισκεψή, ντυμένος με τά κυριακάτικα του και στολισμένος με διαμάντια. Μπήκε στη κάμαρα, χαίρετσε τόν 'Αιχμπίουμ και ζήτησε τό χέρι τής θυγατέρας του. 'Ο 'Εβραϊός λιποθύμησε. Μά συνήλθε γρήγορα και συλλογίστηκε πώς θα ζούσε ακόμα είκοσι χρόνια.

— Άκούσε, 'Αιχμπίουμ, τού ειπε τότε ο «Βασιληάς». 'Όταν θα πεθάνω, θα σε θάσω στο πρώτο έβραϊκό νεκροταφείο τής επαρχίας. Θα σου φτιάξω κι' ένα μνημείο από τριανταφυλλι μάρμαρο... 'Επειτα, θα παρατήρω τή δουλειά μου και θα γίνω συνεταιρός σου. Θα έχω διακόσες άγελάδες, 'Αιχμπίουμ. Θα σκοτώσω δλους τούς γαλατάδες, έκτός από σένα... 'Ο κλέφτης δέ θα πατήση ποτέ τό σπίτι σου... Κι' ύστερα μη ξεχνάς τīs τρέλλες πού έκανες στα νειάτα σου. Ποιός πλαστογράφηση μία διαθήκη ; Έ, ναί, άς μη μιλάμε πειά γι' αύτή τήν ιστορία...

'Ο Μπένια Κρίκ πήρε έτσι τήν κόρη τού έβραϊού. Οι νέονυφοι περάσαν τρεις μήνες στην άμορφη Βεσσαρία κι' ύστερα ο Μπένια γύρισε στην 'Οντέσσα γιά να παντρεύη τήν αδελφή του, τήν Ολένκα. 'Η 'Ολένκα, επειδή ήταν αδελφή τού «Βασιληά» είχε πέσει στα χέρια τής άστυνομίας. 'Ο Μπένια Κρίκ, μόλις γύρισε στην 'Οντέσσα, πήγε στη φυλακή, είδε τήν αδελφή του και τήν ίδια μέρα έγραψε ένα γράμμα στο νομάρχη. 'Εκείνος φοβήθηκε κι' έλευθέρωσε τήν 'Ολένκα.

Και τώρα, άς εναγκαλιστούμε στο γάμο τής 'Ολένκας. Τό φαγοπότι κράτησε ως τά μεσάνυχτα. 'Όλος ο κόσμος ήταν εύχαριστημένος. Μά ξαφνικά, ο μάρμαπα-Κρίκ, ο πατέρας τού «Βασιληά», γύρισε άξαφνα και τού ειπε :

— Μπένια, μού φαίνεται πώς κάτι καίγεται... — Πατέρα, άπάντησε ο «Βασιληάς», πίες όσο θέλεις, φάε όσα θέλεις, μά άφισε σέ παρακαλώ αυτές τīs άνομιές. — Κι' ο μάρμαπα-Κρίκ άκουσε τή συμβουλή τού γιουό του. Μά τό σύννερο τού καπνού πού είχε φανή μέσα στη νύχτα, όλο και μεγαλώνε. Σέ λίγο, ο ούρανός άρχισε να φωτίζεται από κάτι τριανταφυλλένιες λάμψεις. Οι καλεσμένοι τότε σηκώθηκαν άπ' τό τραπέζι κι' άρχισαν να μιλούν τόν άέρα άήσυχοι. Οι κλέφτες τότε κυττάχτηκαν μεταξύ τους. Μονάχα ο Μπένια ήταν άπαρηγόρητος.

— Μου χαλάνε τό ξεφάντωμα, παραπονιόταν. Άγαπητοί μου φίλοι, ούς παρακαλώ, καθήστε να φάμε και να πιούμε ! — 'Εκείνη τή στιγμή, μπήκε πάλι στην αούλη ο άγνωστος νέος. — «Βασιληά», ειπε, έχω να σου πώ δύο λόγια... — Λέγε ! Τού φώναξε ο Μπένια Κρίκ. 'Όλο μυστικά έχεις άπόψε... — «Βασιληά», έκανε τότε ο νέος εσπώνοντας σένα ύστερικο γέλιο, ή Νομαρχία καίγεται σαν λαμπάδα ! — Οι καλεσμένοι τά έχασαν. Οι κλέφτες χαμογέλασαν. — Καμμία σαρανταριά χωροφύλακες είχαν βνή από εκεί πέρα γιά ναρθούν εδώ, συνεχίσε ο νέος, μά μόλις έστρωσαν τή πρώτη γωνία, ή Νομαρχία άρπαξε φωτιά... Τρέξτε να δíte, άν θέλετε... Μά ο Μπένια δέν άφισε τούς καλεσμένους του να πάνε στην πυρκαϊά. Πήγε εκείνος με δύο συντρόφους του. 'Η Νομαρχία έκαιγε από τέσσερες μεριές. Οι πυροσβέστες έκαναν όσα μπορούσαν, μά ή φλόγες ήσαν αδάμαστες. 'Ο Νομάρχης στε-

πατούσαν πειά, οι κλέφτες, τό σπίτι του. Μά τό θαύμα έγινε άργότερα...

'Εκείνη τήν άγρια νύχτα τής σφαγής των άγελάδων είχε τρέξει στην αούλη μαζί με τīs δούλες και μία πεντάμορφη κοπέλλα με μαύρα μαλλιά. 'Ηταν ή Τσιόλλα ή κόρη τού 'Αιχμπίουμ... Κι' ο Μπένια από νικητής έγινε νικημένος.

'Υστερ' από δύο μέρες, ξαφνικά, γύρισε βλα τά λεφτά στον έβραίο. Και τό βράδυ τού έκανε έπισκεψή, ντυμένος με τά κυριακάτικα του και στολισμένος με διαμάντια. Μπήκε στη κάμαρα, χαίρετσε τόν 'Αιχμπίουμ και ζήτησε τό χέρι τής θυγατέρας του. 'Ο 'Εβραϊός λιποθύμησε. Μά συνήλθε γρήγορα και συλλογίστηκε πώς θα ζούσε ακόμα είκοσι χρόνια.

— Άκούσε, 'Αιχμπίουμ, τού ειπε τότε ο «Βασιληάς». 'Όταν θα πεθάνω, θα σε θάσω στο πρώτο έβραϊκό νεκροταφείο τής επαρχίας. Θα σου φτιάξω κι' ένα μνημείο από τριανταφυλλι μάρμαρο... 'Επειτα, θα παρατήρω τή δουλειά μου και θα γίνω συνεταιρός σου. Θα έχω διακόσες άγελάδες, 'Αιχμπίουμ. Θα σκοτώσω δλους τούς γαλατάδες, έκτός από σένα... 'Ο κλέφτης δέ θα πατήση ποτέ τό σπίτι σου... Κι' ύστερα μη ξεχνάς τīs τρέλλες πού έκανες στα νειάτα σου. Ποιός πλαστογράφηση μία διαθήκη ; Έ, ναί, άς μη μιλάμε πειά γι' αύτή τήν ιστορία...

'Ο Μπένια Κρίκ πήρε έτσι τήν κόρη τού έβραϊού. Οι νέονυφοι περάσαν τρεις μήνες στην άμορφη Βεσσαρία κι' ύστερα ο Μπένια γύρισε στην 'Οντέσσα γιά να παντρεύη τήν αδελφή του, τήν Ολένκα. 'Η 'Ολένκα, επειδή ήταν αδελφή τού «Βασιληά» είχε πέσει στα χέρια τής άστυνομίας. 'Ο Μπένια Κρίκ, μόλις γύρισε στην 'Οντέσσα, πήγε στη φυλακή, είδε τήν αδελφή του και τήν ίδια μέρα έγραψε ένα γράμμα στο νομάρχη. 'Εκείνος φοβήθηκε κι' έλευθέρωσε τήν 'Ολένκα.

Και τώρα, άς εναγκαλιστούμε στο γάμο τής 'Ολένκας. Τό φαγοπότι κράτησε ως τά μεσάνυχτα. 'Όλος ο κόσμος ήταν εύχαριστημένος. Μά ξαφνικά, ο μάρμαπα-Κρίκ, ο πατέρας τού «Βασιληά», γύρισε άξαφνα και τού ειπε :

— Μπένια, μού φαίνεται πώς κάτι καίγεται... — Πατέρα, άπάντησε ο «Βασιληάς», πίες όσο θέλεις, φάε όσα θέλεις, μά άφισε σέ παρακαλώ αυτές τīs άνομιές. — Κι' ο μάρμαπα-Κρίκ άκουσε τή συμβουλή τού γιουό του. Μά τό σύννερο τού καπνού πού είχε φανή μέσα στη νύχτα, όλο και μεγαλώνε. Σέ λίγο, ο ούρανός άρχισε να φωτίζεται από κάτι τριανταφυλλένιες λάμψεις. Οι καλεσμένοι τότε σηκώθηκαν άπ' τό τραπέζι κι' άρχισαν να μιλούν τόν άέρα άήσυχοι. Οι κλέφτες τότε κυττάχτηκαν μεταξύ τους. Μονάχα ο Μπένια ήταν άπαρηγόρητος.

— Μου χαλάνε τό ξεφάντωμα, παραπονιόταν. Άγαπητοί μου φίλοι, ούς παρακαλώ, καθήστε να φάμε και να πιούμε ! — 'Εκείνη τή στιγμή, μπήκε πάλι στην αούλη ο άγνωστος νέος. — «Βασιληά», ειπε, έχω να σου πώ δύο λόγια... — Λέγε ! Τού φώναξε ο Μπένια Κρίκ. 'Όλο μυστικά έχεις άπόψε... — «Βασιληά», έκανε τότε ο νέος εσπώνοντας σένα ύστερικο γέλιο, ή Νομαρχία καίγεται σαν λαμπάδα ! — Οι καλεσμένοι τά έχασαν. Οι κλέφτες χαμογέλασαν. — Καμμία σαρανταριά χωροφύλακες είχαν βνή από εκεί πέρα γιά ναρθούν εδώ, συνεχίσε ο νέος, μά μόλις έστρωσαν τή πρώτη γωνία, ή Νομαρχία άρπαξε φωτιά... Τρέξτε να δíte, άν θέλετε... Μά ο Μπένια δέν άφισε τούς καλεσμένους του να πάνε στην πυρκαϊά. Πήγε εκείνος με δύο συντρόφους του. 'Η Νομαρχία έκαιγε από τέσσερες μεριές. Οι πυροσβέστες έκαναν όσα μπορούσαν, μά ή φλόγες ήσαν αδάμαστες. 'Ο Νομάρχης στε-

πατούσαν πειά, οι κλέφτες, τό σπίτι του. Μά τό θαύμα έγινε άργότερα...

'Εκείνη τήν άγρια νύχτα τής σφαγής των άγελάδων είχε τρέξει στην αούλη μαζί με τīs δούλες και μία πεντάμορφη κοπέλλα με μαύρα μαλλιά. 'Ηταν ή Τσιόλλα ή κόρη τού 'Αιχμπίουμ... Κι' ο Μπένια από νικητής έγινε νικημένος.

'Υστερ' από δύο μέρες, ξαφνικά, γύρισε βλα τά λεφτά στον έβραίο. Και τό βράδυ τού έκανε έπισκεψή, ντυμένος με τά κυριακάτικα του και στολισμένος με διαμάντια. Μπήκε στη κάμαρα, χαίρετσε τόν 'Αιχμπίουμ και ζήτησε τό χέρι τής θυγατέρας του. 'Ο 'Εβραϊός λιποθύμησε. Μά συνήλθε γρήγορα και συλλογίστηκε πώς θα ζούσε ακόμα είκοσι χρόνια.

— Άκούσε, 'Αιχμπίουμ, τού ειπε τότε ο «Βασιληάς». 'Όταν θα πεθάνω, θα σε θάσω στο πρώτο έβραϊκό νεκροταφείο τής επαρχίας. Θα σου φτιάξω κι' ένα μνημείο από τριανταφυλλι μάρμαρο... 'Επειτα, θα παρατήρω τή δουλειά μου και θα γίνω συνεταιρός σου. Θα έχω διακόσες άγελάδες, 'Αιχμπίουμ. Θα σκοτώσω δλους τούς γαλατάδες, έκτός από σένα... 'Ο κλέφτης δέ θα πατήση ποτέ τό σπίτι σου... Κι' ύστερα μη ξεχνάς τīs τρέλλες πού έκανες στα νειάτα σου. Ποιός πλαστογράφηση μία διαθήκη ; Έ, ναί, άς μη μιλάμε πειά γι' αύτή τήν ιστορία...

'Ο Μπένια Κρίκ πήρε έτσι τήν κόρη τού έβραϊού. Οι νέονυφοι περάσαν τρεις μήνες στην άμορφη Βεσσαρία κι' ύστερα ο Μπένια γύρισε στην 'Οντέσσα γιά να παντρεύη τήν αδελφή του, τήν Ολένκα. 'Η 'Ολένκα, επειδή ήταν αδελφή τού «Βασιληά» είχε πέσει στα χέρια τής άστυνομίας. 'Ο Μπένια Κρίκ, μόλις γύρισε στην 'Οντέσσα, πήγε στη φυλακή, είδε τήν αδελφή του και τήν ίδια μέρα έγραψε ένα γράμμα στο νομάρχη. 'Εκείνος φοβήθηκε κι' έλευθέρωσε τήν 'Ολένκα.

Και τώρα, άς εναγκαλιστούμε στο γάμο τής 'Ολένκας. Τό φαγοπότι κράτησε ως τά μεσάνυχτα. 'Όλος ο κόσμος ήταν εύχαριστημένος. Μά ξαφνικά, ο μάρμαπα-Κρίκ, ο πατέρας τού «Βασιληά», γύρισε άξαφνα και τού ειπε :

— Μπένια, μού φαίνεται πώς κάτι καίγεται... — Πατέρα, άπάντησε ο «Βασιληάς», πίες όσο θέλεις, φάε όσα θέλεις, μά άφισε σέ παρακαλώ αυτές τīs άνομιές. — Κι' ο μάρμαπα-Κρίκ άκουσε τή συμβουλή τού γιουό του. Μά τό σύννερο τού καπνού πού είχε φανή μέσα στη νύχτα, όλο και μεγαλώνε. Σέ λίγο, ο ούρανός άρχισε να φωτίζεται από κάτι τριανταφυλλένιες λάμψεις. Οι καλεσμένοι τότε σηκώθηκαν άπ' τό τραπέζι κι' άρχισαν να μιλούν τόν άέρα άήσυχοι. Οι κλέφτες τότε κυττάχτηκαν μεταξύ τους. Μονάχα ο Μπένια ήταν άπαρηγόρητος.

— Μου χαλάνε τό ξεφάντωμα, παραπονιόταν. Άγαπητοί μου φίλοι, ούς παρακαλώ, καθήστε να φάμε και να πιούμε ! — 'Εκείνη τή στιγμή, μπήκε πάλι στην αούλη ο άγνωστος νέος. — «Βασιληά», ειπε, έχω να σου πώ δύο λόγια... — Λέγε ! Τού φώναξε ο Μπένια Κρίκ. 'Όλο μυστικά έχεις άπόψε... — «Βασιληά», έκανε τότε ο νέος εσπώνοντας σένα ύστερικο γέλιο, ή Νομαρχία καίγεται σαν λαμπάδα ! — Οι καλεσμένοι τά έχασαν. Οι κλέφτες χαμογέλασαν. — Καμμία σαρανταριά χωροφύλακες είχαν βνή από εκεί πέρα γιά ναρθούν εδώ, συνεχίσε ο νέος, μά μόλις έστρωσαν τή πρώτη γωνία, ή Νομαρχία άρπαξε φωτιά... Τρέξτε να δíte, άν θέλετε... Μά ο Μπένια δέν άφισε τούς καλεσμένους του να πάνε στην πυρκαϊά. Πήγε εκείνος με δύο συντρόφους του. 'Η Νομαρχία έκαιγε από τέσσερες μεριές. Οι πυροσβέστες έκαναν όσα μπορούσαν, μά ή φλόγες ήσαν αδάμαστες. 'Ο Νομάρχης στε-

πατούσαν πειά, οι κλέφτες, τό σπίτι του. Μά τό θαύμα έγινε άργότερα...

'Εκείνη τήν άγρια νύχτα τής σφαγής των άγελάδων είχε τρέξει στην αούλη μαζί με τīs δούλες και μία πεντάμορφη κοπέλλα με μαύρα μαλλιά. 'Ηταν ή Τσιόλλα ή κόρη τού 'Αιχμπίουμ... Κι' ο Μπένια από νικητής έγινε νικημένος.

'Υστερ' από δύο μέρες, ξαφνικά, γύρισε βλα τά λεφτά στον έβραίο. Και τό βράδυ τού έκανε έπισκεψή, ντυμένος με τά κυριακάτικα του και στολισμένος με διαμάντια. Μπήκε στη κάμαρα, χαίρετσε τόν 'Αιχμπίουμ και ζήτησε τό χέρι τής θυγατέρας του. 'Ο 'Εβραϊός λιποθύμησε. Μά συνήλθε γρήγορα και συλλογίστηκε πώς θα ζούσε ακόμα είκοσι χρόνια.

— Άκούσε, 'Αιχμπίουμ, τού ειπε τότε ο «Βασιληάς». 'Όταν θα πεθάνω, θα σε θάσω στο πρώτο έβραϊκό νεκροταφείο τής επαρχίας. Θα σου φτιάξω κι' ένα μνημείο από τριανταφυλλι μάρμαρο... 'Επειτα, θα παρατήρω τή δουλειά μου και θα γίνω συνεταιρός σου. Θα έχω διακόσες άγελάδες, 'Αιχμπίουμ. Θα σκοτώσω δλους τούς γαλατάδες, έκτός από σένα... 'Ο κλέφτης δέ θα πατήση ποτέ τό σπίτι σου... Κι' ύστερα μη ξεχνάς τīs τρέλλες πού έκανες στα νειάτα σου. Ποιός πλαστογράφηση μία διαθήκη ; Έ, ναί, άς μη μιλάμε πειά γι' αύτή τήν ιστορία...

'Ο Μπένια Κρίκ πήρε έτσι τήν κόρη τού έβραϊού. Οι νέονυφοι περάσαν τρεις μήνες στην άμορφη Βεσσαρία κι' ύστερα ο Μπένια γύρισε στην 'Οντέσσα γιά να παντρεύη τήν αδελφή του, τήν Ολένκα. 'Η 'Ολένκα, επειδή ήταν αδελφή τού «Βασιληά» είχε πέσει στα χέρια τής άστυνομίας. 'Ο Μπένια Κρίκ, μόλις γύρισε στην 'Οντέσσα, πήγε στη φυλακή, είδε τήν αδελφή του και τήν ίδια μέρα έγραψε ένα γράμμα στο νομάρχη. 'Εκείνος φοβήθηκε κι' έλευθέρωσε τήν 'Ολένκα.

Και τώρα, άς εναγκαλιστούμε στο γάμο τής 'Ολένκας. Τό φαγοπότι κράτησε ως τά μεσάνυχτα. 'Όλος ο κόσμος ήταν εύχαριστημένος. Μά ξαφνικά, ο μάρμαπα-Κρίκ, ο πατέρας τού «Βασιληά», γύρισε άξαφνα και τού ειπε :

— Μπένια, μού φαίνεται πώς κάτι καίγεται... — Πατέρα, άπάντησε ο «Βασιληάς», πίες όσο θέλεις, φάε όσα θέλεις, μά άφισε σέ παρακαλώ αυτές τīs άνομιές. — Κι' ο μάρμαπα-Κρίκ άκουσε τή συμβουλή τού γιουό του. Μά τό σύννερο τού καπνού πού είχε φανή μέσα στη νύχτα, όλο και μεγαλώνε. Σέ λίγο, ο ούρανός άρχισε να φωτίζεται από κάτι τριανταφυλλένιες λάμψεις. Οι καλεσμένοι τότε σηκώθηκαν άπ' τό τραπέζι κι' άρχισαν να μιλούν τόν άέρα άήσυχοι. Οι κλέφτες τότε κυττάχτηκαν μεταξύ τους. Μονάχα ο Μπένια ήταν άπαρηγόρητος.

'Ο Μπένια Κρίκ, μόλις γύρισε στην 'Οντέσσα, πήγε στη φυλακή και είδε τήν αδελφή του...

('Η συνέχεια εις τήν σελ. 1510)

ΕΡΩΣ ΝΙΚΗΤΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1474)

Μαίρη, με πιστεύεις;

— Σε πιστεύω — είπε ή νέα και σφράγισαν τούς θυμούς τους με ένα φιλή.

Άκριβος ένας χρόνος είχε περάσει, όταν ή Μαίρη έφθασε στη Βαϊζόγκα με τόν γιόντ τού Ντάβ Φόρταϊ. Είχαν ταξιδέψει μία ολοκληρω παρέα μαζί ως τόν Κολόμπο. Έκει οι άλλοι είχαν αποβιβαστή και μονάχα ή Μαίρη με τήν Μίσις Ντέριον εξακολούθησαν τόν ταξείδι τους με τόν γιόντ τού Φόρταϊ ως τή Βαϊζόγκα.

Ο Φόρταϊ ήταν πλουσιώτατος κι είχε ξεπεραστή με τήν Μαίρη. Τ' όνειρό του ήταν νά τήν κάνει γυναίκα του. Είξερε τήν ιστορία της αγάπης της και γνώριζε τόν πάθος τού Ρίτσαρτ. Μιλούσε περιφρονητικά γι' αυτόν. Αποφασίσε πως ήταν δυνατόν, μία νέα σαν τήν Μαίρη, ν' αγαπήσει έναν τέτοιο ανάξιο άνδρα, χωρίς θέλημα.

Ήταν ξημέρωμα όταν έφθισαν άγωνα έξω από τή Βαϊζόγκα. Ο Ρίτσαρτ όποιος περίμενε τόν γιόντ, έπεσαν νύ συναντήσι τή μηνησί του. Είχε άναστήσει τήν ζωνορότητα τόν κι είχε ξαναβρή τόν παλιό έαυτόν του. Ο Φόρταϊ τόν δεχτηκε με διαχινωρότητα αλλά μέσα τού ένωσαν ένα μίσησ φροβό έναντίου του. Η συνάντησι τού Ρίτσαρτ με τήν Μαίρη ήτορε συγκινητική.

Οι δύο νέοι βήκαν άπ' τόν πλοίο και πήγαν στην παραλία. Τήν έπομένη έπρόκειτο νά γινή ο γάμος τους κι ο Ρίτσαρτ ήθελε νά δείξει στη μηνησί του τόν σπίτι τους. Ο νέος είχε έπιμεληθή τήν επίπλωσι τού σπιτιού κι είχε φροντίσει ώστε νά μη λείπει τίποτε.

Αδή εινε ή φωνή μας, ειπε ο Ρίτσαρτ κι έσφιξε τή μηνησί του τρυφερά στην αγάλια του. Μαίρη, αγαπημένη μου, κράτησα τόν όρκο μου, ή πίστις στην αγάπη μας με βοήθησε. Όταν δεν μπορούσα νά ήσυχασώ, έπί τους όλόκληρους, έτρεχα άπάνω κάτω στην παραλία, κι όταν τέλος σωριάζοιμον χάμω, άποκαμιόμος από τήν υπερβολική κόπαισι, έμεινα έτσι άκίνητος όρες όλόκληρες. Κάποιο βράδυ άποκαμύθησα στ' αλήθεια και σε είδα στον ύπνο μου. Από εκείνη τή βραδυά άρχισα νά κλινεθεωώ και σιγά σιγά συνήλθα...

Ο Φόρταϊ έβρασε με τήν βενζινάκατο νά πάει τή Μαίρη πίσω στο γιόντ. Όταν άποκαμύθησαν και βοήθησαν μόνι, τής ειπε:

— Μαίρη, θέλω νά σού μιλήσω γιά τήν αγάπη μου γιά σένα. Πιστεύω νά τού κατάλαβεις τόσο ο' αγαπά! Σέρω πως αύριο πρόκειται νά παντρευτή και σε ρωτώ: Σοβαρά άποφάσισης νά παντρευτή μένα νέο ανάξιο σου;

— Πηγαινέτε με στο πλοίο, μίστερ Φόρταϊς—άπάντησε ή νέα ψυχρά—καλά θά κάνει νά ξεχάσετε τά λόγια που είπατε. Όστόσο αύρι με ρωτάτε, μπορώ νά σας πώ, ότι ο Ρίτσαρτ εινε τόν πών γιό μένα. Πώς και γιατί δεν ξέρω, αύτη όμως εινε ή αλήθεια. Τόν αγαπά!

Χωρίς νά πη άλλη λέξι ο Φόρταϊ έπέστρεψε στο γιόντ. Κι' ενώ ή Μαίρη άνέβαινε τις σκάλες, έκείνος μουνοποίησε με πέλαρα:

—Κι' όμως έγω θά τά χαλάσω και θά γίνης δική μου.

Τό βράδυ ο Ρίτσαρτ δείπνησε άπάνω στο γιόντ. Τά φαγητά ήσαν εκλεκτά, τά δροσερά φρούτα κι ή παγωμένη σαμπάνια άπολαυστικά. Η αύρη ρόδιζε όταν ο Ρίτσαρτ σηκώθηκε νά φύγει. Ο Φόρταϊς τόν συνόδευσε ως κάτω στη σκάλα. Αλλά άμέσως σχεδόν έπέστρεφαν πίσω πάλι. Τό χέρι τού Ρίτσαρτ ήταν ματωμένο. Ο νέος γελούσε κι ο Φόρταϊς τού ζήτησε συγκινημένη φαίνεται πως ένω εκείνοι κατέβησαν, ένας από τους Ίνδοι ναύτες τού γιόντ άνέβαινε, και χωρίς νά θέλει σόνατρε άπάνω στο Ρίτσαρτ. Τό μαχαίρι τού όποιου φορούσε στο ζωνάρι του έβρασε από τή θήρη του και πλήγωσε τόν νέο στο χέρι. Εύτυχώς δεν ήταν τίποτε σοβαρό. Η Μαίρη έβλεπε κι έδεσε τήν πληγή. Κατόπιν όταν έβγαγε ο μηνησί της, πήγε κι άκοιμήθηκε στην κουπαστή. Είπε τόν Φόρταϊς, ο όποιος έδεσε μία μπαμπούλα στον ύπρηχό τού Ρίτσαρτ, ο όποιος είχε έρθει νά παραλάβη τις άποσκευές της και τόν άκουσε πού έλεγε :

—Άπ' αυτό τόν ούσκον νά δίνης στον άρεντικό σου...

—Έξאלλος ή Μαίρη έτρεξε τότε κοντά στον Φόρταϊς και τού ειπε :

—Τό ούσκον αύτό περιέχει ναρκωτικό... Μη λέτε ότι...

—Τρελλάθηκες Μαίρη; άπάντησε ο Φόρταϊς γελώντας.

—Ναι, τόν ξέρω. Είμαι βέβαια. Κι' ο τραυματισμός τού Ρίτσαρτ δεν ήταν τυχαίος. Ήθελα νά καταλαβαίνω όλα. Θέλει νά ζαλιόσαι τόν Ρίτσαρτ, ώστε αύριο νά...νά... Άκουσε, Φόρταϊς, θέλω άμέσως μία βάρκα άλλοιώς...

Ο Φόρταϊς γέλασε πάλι και θέλησε νά τήν άγκαλιάσει.

—Δεν μπορείς νά βγής στην ξηρά, Μαίρη.

—Αυτό θά τού δούμε! φώναξε ή νέα κι' άπότομα τραβήχτηκε από τά χέρια του. Έλειπε, προτού εκείνος προλάβει νά τήν συγκρατήση, ριχτηκε στη θάλασσα.

—Θέ μου! Μαίρη!... Γύρισε πίσω—φώναξε ο Φόρταϊς με φρίκη.

Η θάλασσα ειναι γεμάτη καρχαρίες...

—Αλλά ή νέα ούτε πρόσεξε στά λόγια του, μόνο τραβούσε ίσια γιά τήν παραλία. Από τήν βενζινάκατο όμως, ο Ρίτσαρτ είχε αντίληψη τήν πίσω της νέας στο νερό κι' άμέσως γύρισε πίσω. Σ' ένα λεπτό βρισκόταν κοντά της.

Ο ίδιος τή βοήθησε ν' άνεβή στη βάρκα.

Κάτωρος από τόν κακό του γιατί τά σθένά του είχαν άποτύχει, ο Φόρταϊς είδε τή νέα νά φύγει στην αγάλια τού Ρίτσαρτ. Έκείνη τή στιγμή ο ήλιος άνέτειλε. Κι' όπως ή πρωινή αύρα άνέμιζε, τά όλόξανθα μαλλιά της νέας, λαμποκοπούσαν σαν χρυσάφι κάτω από τις πρώτες ακτίνες τού ήλιου και σχημάτιζαν ένα φοτιστέφανο γύρω στο κεφάλι της.

— Πηγαινέ με στο σπίτι μας—ψιθύρισε ή Μαίρη στον μηνησίτσα της—σήμερα ειναι ή μέρα τού γάμου μας.

ΟΙ ΣΥΖΥΓΟΙ ΤΗΣ ΝΑΝΣΥ ΚΑΡΟΛ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1496)

νά μ' αγαπάς;

—Μά σε λατρεύω, σαν άθάνα κι' άνίθεη γυναίκα.

Ο άνδρας μου τότε άτάραχος έβγαλε τόν καρνέ του και μου άπαρίβησε όλες τις παληανθρωπιές που τού είχα κάνει στα έφτά χρόνια της συμβίωσης μας. Έγω τά έχασα και προσπάθησα νά δικαιολογηθώ. Μά εκείνος μ' έμπόδισε :

—Άσε παιά τις ψευτιές κατά μέρα, μου ειπε. Ποτέ δεν μπόρεσε νά με κοροδιέψης. Μά είχα τήν όπομονή νά ο' άφήνω νά στραβοπατάς, με τήν έλπιδα ότι θά βαρυνώσουν στο τέλος. Μά βαρυνέται κανείς τόν έρωτα ; Έτσι χωρίσαμε.

Γιά νά διασκεδάσω λοιπόν τή στενοχώρια μου παντρεύτηκα άμέσως τόν εκδότη Μπόλτον Μάλορν. Άλλ' αύτός ήταν τόσο κοτούς, πού έπειτ από ένα μήνα τόν χώρισα.

Έζησα αρκετό καιρό μόνη με τούς φίλους μου. Ξευχτούσα στά διάφορα κέντρα, έκανα ένα σωρό τρέλλες και κάθε βράδυ άφηνα στήν τύχη νά μου φέρη κοντά μου τόν σύντροφό της μοναξιάς μου. Μά όταν μ' έπιαναν ή μελαγχολίες μου σκεφτόμουν πάντα τόν Τζάκ Κίρκλαντ, πού ήταν ένας άληθινός άνδρας.

Κι' όταν είδα ότι δεν μπορούσα παιά νά ύποφέρω τόν χωρισμό του πήγα και τόν βρήκα γιά νά τόν παρακαλέσω νά με πάρη πάλι στο σπίτι του. Έκείνος έμεινε λίγη ώρα σκεφτικός κι' ύστερα μου ειπε :

— Η αλήθεια εινε ότι κι' έγω δεν έπαυσα νά ο' αγαπάω. Μά φοβάμαι τού χαρακτήρα σου. Είσαι Ικανή ν' άρχισης πάλι τά ίδια. Γι' αυτό σού προτεινω νά ζήσουμε σαν φίλοι.

Κλείσαμε τή συμφωνία μας μ' ένα παθητικό φιλή. Από τότε ζούμε ευτυχισμένοι. Άλλά έγω δεν μπορώ νά φρονιμώφω. Και γι' αυτό πολύ φοβούμαι ότι μία μέρα θά μου δώση πάλι ο Κίρκλαντ...τά παπούτσιά στο χέρι!

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΤΖΕΚΥ ΚΟΥΠΕΡ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1502)

μενε. Στο βρεφοκομείο έτρωγα τρεις φορές τή μέρα. Στο σπίτι μου όμως τά φαγητά ήταν πολύ διαφορετικά. Έτρωγα μία φορά μόνο τόν μεσημέρι και τόν βράδυ κοιμώομος νησιτικός. Όταν ύπνο μου ώστόσο ξεχνούσα αύτό τόν μαρτύριό μου κι' έτσι δεν παραινούοιμον.

Κι' αύτη ή ιστορία εξακολούθησε ως τή μέρα που άρχισα νά παίζω στον κινηματογράφο. Τότε τά πράγματα διορθώθηκαν. Η χαρά ήθε πάλι στο σπίτι κι' ο πατέρας μου ξαναβγαψε τήν πία του. Στήν άρχή βέβαια δεν κερδίσα πολλά. Μά σιγά, σιγά άρχισα νά γίνουμαι γνωστός κι' άταραχίτης. Κι' από εκείνη τή έποχή άρχισα νά ζώ. Με τά λεφτά μου βοήθησαν τόν πατέρα μου νά γτιάξη ένα όμορφο σπίτι, τόν όποιο διακόσος μεγάλους μέχρι πού έγινε μία ύπεροχη βίλλα.

Οι γονείς μου παιά ειναν γίνει άγνώριστοι. Τιποτε δεν πρόδιε τή δυστυχία που είχαν τραβήξει. Η μόνη σκέψη τους τώρα ήταν ή μόρφωσι μου. Γι' αυτό μου πήραν ένα σωρό δασκαλίες κι' άρχισαν νά με κάνουν άβηλοπο. Έγώ, φυσικά, θύμονα και πετούσα δεξιά κι' άριστερά τά βήματα. Ο πατέρας μου όμως πού εινε ένας πολύ άσθητικός άνθρώπος θύμονε και μου κοκκίνιζε τ' αυτιά. Έτσι αναγκάστηκα νά μάθω ένα σωρό γράμματα. Για μένα ο πατέρας μου εινε ο μεγάλος μου φίλος.

Με συνόδευει παντού. Άκούη και στά «στούντιο». Μου έχει άγοράσει ένα πλήθος παγινιδία και μία μουσοκλιέτα, με τήν όποιή συνοδεύει τους συναδέλφους μου στις εκδοχές τους. Μά τί τά θέλεωδ; Μου εινε πολύ δύσκολο νά ξεχάσω τόν τραγικό χρόνο της δυστυχίας μου. Εινε τά μόνια που μου εκαναν έντύπαισι, γι' αυτό σάς τά διηγηή με καλύτερο λεπτομέρεια. Όσο γιά τή σημερινή ζωή μου εινε στρίγγωση. Κάθε μέρα τή διαβάζετε σιά κινηματογραφικά περιοδικά. Αν θέλετε όμως καμιά φωτογραφία μου μπορώ νά σας τήν σταλή. Σ' άκούει νά μου γράφετε δυο λέξεις στη διεύθυνσι μου, στά «στούντιο». Σ' άκούει πού βρισκομαι στο Κούμπερ Σίτυ της Καλιφορίας.

Και τώρα θά σας εξομολογηθώ κάτι. Καμιά φορά ότε' ακέφτομαι τή ζωή μου στο βρεφοκομείο άμφιβάλλω... αν εμαι ο πραγματικός γιόντ τού μίστερ Κούπερ! Η νοσοκόμης ήταν τόσο άπροσεχτες ώστε διόλου άπίθανο νά εκαναν κανένα λάθος κι' αντί νά δώσουν... έμένα έδωσαν ένα ξένο παιδί στον πατέρα μου! Αδή ή άμφιβολία, σας όρκίζομαι, ότι θά με βσανάξει σ' όλη μου τή ζωή.

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΟΛΕΝΚΑΣ

(Η συνέχεια εκ της σελίδος 1505)

κόταν στο άπέναντι πεζοδρόμιο και δάγκωνε τά μουστάκια του. Ο Μπένια πέρασε από κοντά του και τού ειπε :

— Τά σέβη μου, ξεχωράτε. Πώς σας φαίνεται αύτό ;

Και κούτταε τις φλόγες, μένα ειρωνικό χαμόγελο.

Όταν, ο Μπένια κατόπιν γύρισε στο σπίτι του, τά πανάρια είχαν σβύσει παιά στήν αλή. Ο γάμος είχε ύπνη... ός ή θελε. Με μία μικρή πυρκαϊά στη Νομαρχία, πού είχαν βάλει τρεις από τούς ανθρώπους του, οι χωροφύλακες δεν άναστάσαν τόν γάμο της αδελφής του. Ο Μπένια Κρικ άγαπούσε τήν Όλένκα, σαν πατέρας και δεν άφηνε τούς «σαυρωμάτες» νά τήν πικράνουν τή μέρα τού γάμου της. Κι' έτσι ειπε κι' έβαλαν φωτιά στη Νομαρχία κι' εξακολούθησε νά εινε «βασιληάς» στήν Όδησσό.

I. ΜΠΑΜΠΕΛ